

РЕШЕНИЕ

№ 20224

гр. София, 22.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 15 състав, в публично заседание на 19.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Антонина Митева, като разгледа дело номер **2016** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Делото е образувано по жалба на Л. П. П. от [населено място], представляван от адв. К. Х., срещу Решение рег. № 513005-2/09.01.2026 г. на директора на Столична дирекция на вътрешните работи, с което е отказано изтриване на лични данни на жалбоподателя, обработвани в информационните фондове на МВР.

В жалбата се релевират доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, като постановен в нарушение на материалния закон, при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с целта на закона. Поддържа се, че липсва необходимост от по-нататъшно съхранение на личните данни, с оглед изминалия значителен период от извършване на деянието, липсата на последващи противообществени прояви и настъпилата реабилитация. Твърди се, че административният орган не е извършил индивидуална преценка на конкретния случай, а е постановил формален отказ. Позовава се на Решение на Съда на Европейския съюз по дело С-118/22. Претендират се разноски. Прави се

искане за отмяна на акта и връщане на преписката за ново произнасяне.

Ответникът – директорът на СДВР, чрез процесуален представител, оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

По делото се установява, а и не се спори, че на жалбоподателя е била извършена полицейска регистрация № 26049/09.12.2013 г. на 01 РУ – СДВР по преписка ЗМ 4335/09.12.2013 г. за деяние по чл. 198, ал. 1 от НК. След приключване на наказателното производство с присъда по НОХД № 21225/2014 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 130-ти състав, влязла в сила на 16.11.2015 г., Л. П. П. е признат за виновен за извършено престъпление по чл. 198, ал. 1 НК, като му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от три години, чието изпълнение е отложено на основание чл. 66, ал. 1 НК, както и пробационна мярка по чл. 42А, ал. 2, т. 2 НК. Видно от представеното свидетелство за съдимост, жалбоподателят е реабилитиран на 14.11.2025 г. на основание чл. 87, ал. 1 НК.

Не е спорно между страните, че жалбоподателят няма други обвинения, неприключени наказателни производства или данни за последващи криминални прояви.

Административното производство е започнало по подадено от жалбоподателя заявление с вх. № 513000-84799/19.11.2025 г. по описа на СДВР, съдържащо искане за достъп и заличаване на лични данни и снемане на полицейска регистрация, обработвани в информационните фондове на МВР. Във връзка с искането е извършена проверка, като са събрани данни от информационните масиви на МВР, изискани са сведения относно наказателното производство, свидетелство за съдимост и други относими документи. Изготвено е становище по резултатите от проверката, както и предложение до директора на ГДНП-МВР. С оспореното Решение рег. № 513005-2/09.01.2026 г. директорът на СДВР е отказал изтриване на личните данни на жалбоподателя, като е приел, че към момента не са налице основания за преустановяване на обработването им, доколкото същото продължава да е необходимо за целите на противодействие на престъпността и опазване на

обществения ред.

При така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт и в законоустановения срок, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона писмена форма и съдържа фактическите и правни основания за постановения отказ. Не се установяват съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Спорът по делото се свежда до това дали е отпаднала необходимост от обработване на личните данни на жалбоподателя и съответно законосъобразен ли е отказът за тяхното изтриване.

Съгласно чл. 25, ал. 1 и ал. 3 от ЗМВР органите на МВР могат да обработват лични данни за целите на защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред, при условията и по реда на ЗМВР, Регламент (ЕС) 2016/679 и Закона за защита на личните данни. Съгласно чл. 26, ал. 2 ЗМВР сроковете за съхранение на данните или периодичната проверка на необходимостта от съхранението им се определят с инструкция на министъра на вътрешните работи. Обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяване, разследване и разкриване на престъпления е уредено и в Директива (ЕС) 2016/680, чиито принципи изискват данните да се съхраняват само доколкото това е необходимо за целите, за които се обработват.

Съгласно практиката на Съда на Европейския съюз, включително Решение от 30.01.2024 г. по дело С-118/22, обработването и съхранението на лични данни за целите на полицейската дейност не може да бъде автоматично и безусловно, а следва да подлежи на конкретна и периодична преценка относно необходимостта от неговото продължаване. От същото решение обаче не следва, че настъпилата реабилитация поражда автоматично задължение за изтриване на данните. Стандартът, въведен в практиката на СЕС, е насочен срещу безусловното и неограничено във времето съхраняване на данни, без извършване на индивидуална оценка, а не към въвеждане на автоматично заличаване при настъпила реабилитация.

В тази връзка следва да се отчете и различният характер на режима по Директива (ЕС) 2016/680 в сравнение с общия режим за защита на личните данни по Регламент (ЕС) 2016/679. Докато последният урежда обработването на лични данни в общия граждански и административен оборот и поставя акцент върху принципите на минимизиране и ограничено съхранение на данните, Директива (ЕС) 2016/680 урежда обработването на данни от компетентните органи за целите на предотвратяване, разследване, разкриване и преследване на престъпления и опазване на обществения ред. Поради това при този режим законодателят допуска съхраняване на данни за по-продължителен период, доколкото това е необходимо за изпълнение на функциите на правоохранителните органи.

Реабилитацията по наказателното право заличава наказателноправните последици на осъждането, но не води до заличаване на историческия факт на извършеното деяние и сама по себе си не изключва възможността определени данни да продължат да бъдат обработвани при наличие на законово основание и необходимост. Следователно настъпването на реабилитация представлява релевантно обстоятелство при преценката относно необходимостта от съхранение на данните, но не е единствен и автоматично определящ критерий. Настоящият съдебен състав намира, че в случая административният орган не е приложил автоматичен подход, основан единствено на факта на осъждането. Макар мотивите на оспорения административен акт да не се отличават с особена подробност, от съдържанието на административната преписка се установява, че по подаденото заявление е извършена конкретна проверка, при която са обсъдени видът на извършеното престъпление, постановената присъда, настъпилата реабилитация, липсата на други обвинения и неприключени наказателни производства, както и наличните данни в информационните масиви на МВР. Взето е предвид, че реабилитацията на жалбоподателя е настъпила на 14.11.2025 г., а заявлението за изтриване на данните е подадено на 19.11.2025 г., т.е. пет дни след настъпването ѝ.

Значителният период от извършване на деянието, липсата на последващи противообществени прояви и настъпилата реабилитация представляват благоприятни за жалбоподателя обстоятелства, но не са достатъчни сами по себе си да обосноват извод за отпаднала необходимост от обработване на данните. Към момента на постановяване на оспорения акт не може да се направи категоричен извод, че необходимостта от обработване на данните е отпаднала. Изключително краткият период между настъпването на реабилитацията и подаването

на заявлението представлява обстоятелство, което административният орган е имал основание да отчете при преценката относно необходимостта от продължаващо съхраняване на данните.

При тези обстоятелства съдът приема, че оспореният отказ не противоречи на материалния закон и е постановен в съответствие с принципа на пропорционалност. Настоящото решение не изключва възможността при последваща проверка и при различна фактическа обстановка административният орган да достигне до различен извод относно необходимостта от продължаващо обработване на данните. По изложените съображения жалбата следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото и своевременно направеното искане, на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 143, ал. 3 АПК във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ в минимален размер от 102,26 евро.

Така мотивиран, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. П. П. от [населено място] срещу Решение рег. № 513005-2/09.01.2026 г. на директора на Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Л. П. П. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи разноски по делото в размер на 102,26 евро за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.